

EL MICELI CÀTIC

Els somnis secrets de Pau

Mercé Borràs

Dibuixos de Josep Vicó

Quin somni!

Supose que tots heu tingut alguna vegada un somni que us hauria agradat veure fet realitat, no és cert? I tant que sí! Això, precisament, és el que em va ocórrer un dia, a hores d'ara ja llunyà, de la meua infantesa.

Quan sonà el despertador a l'habitació dels meus pares, acabava de tindre un d'eixos somnis. Era el dia del meu aniversari, però, aquell rellotge inoportú no ho tingué en compte i m'arrancà d'un dels somnis més magnífics que mai no havia tingut, la qual cosa m'indignà i em posà trist al mateix temps. Hauria volgut quedar-me més temps en aquell somni, o millor encara, vaig desitjar que tot allò que m'havia passat mentre

dormia no haguera sigut un somni, sinó una experiència real.

–Pau, estàs despert? –preguntà ma mare des de l'altre costat de la porta.

–Sí –vaig contestar pensant que el despertador dels meus pares, aquell matí, havia sonat tan fort que, segurament, tots els veïns devien estar també desperts.

Ma mare entrà a l'habitació carregada amb un paquet enorme. Em vaig incorporar al llit i no vaig tardar a preguntar:

–Què és això?

–El teu regal d'aniversari.

–Ostres, quin paquet tan gran! –vaig exclamar, totalment il·lusionat.

–Un paquet gran per a un regal gran. No tots els dies es fan onze anys.

Aleshores entrà mon pare.

–Arribe a temps? –preguntà.

–Arribes a temps –digué ma mare, deixant el paquet a terra–. Pau encara no ha obert el regal.

Jo no apartava els ulls d'aquell paquet. Em preguntava què hi devien haver ficat els meus pares. Mentre m'imaginava, al mateix temps, les coses que podien haver-hi en l'interior. Potser s'havien decidit a comprar-me aquella cadena musical que portava demanant més d'un any. No, ben pensat,

això no era molt probable, ja que m'havien dit que hauria d'esperar fins al final del curs. Un regal com aquest només arribaria si aprovava totes les assignatures. Per tant, vaig descartar la cadena musical. Probablement em regalaven el baló de futbol que havia demanat feia un mes o, potser, en obrir aquell enorme paquet, em trobaria amb un muntó de caixes de diferents grandàries, una dins l'altra fins a arribar a una diminuta, amb l'últim compacte d'*Operación Triunfo*. Això era, naturalment, més probable, ja que l'havia demanat el dia anterior.

En tot cas, el que era totalment impossible era que els meus pares hagueren ficat en aquell paquet el regal que havia aparegut en el meu somni de feia a penes uns instants. Estava tres anys demanant-lo sense cap èxit. Per això sabia amb certesa que el desig que es manifestava al somni es trobava absolutament lluny del meu abast.

—A què esperes? —preguntà mon pare.

—Vinga, obri el teu regal! —demanà ma mare.

Els dos semblaven emocionats, com si ignoraren què m'esperava allí dins i estigueren impacients també per esbrinar-ho. Vaig intentar mostrar un entusiasme dissimulat mentre obria el paquet, perquè no volia ferir els sentiments dels meus pares. Però jo sabia molt bé que el seu regal no podia comparar-se amb el del meu somni, perquè

tenia totes les de perdre. Immediatament, em vaig adonar que estava totalment equivocat.

–És un... un...

–Un cadell –digué mon pare, tractant d'ajudar-me a acabar la frase.

–Sí, és... és... té el pèl roig! –vaig exclamar.

Els meus ulls no podien creure el que estaven veient. Aquell gosset era com el que havia aparegut en el meu somni.

–No t'agraden els gossos d'aquest color? –preguntà ma mare.

–Sí, sí que m'agraden. És només que...

Estava d'allò més sorprés. Volia dir-los que tot el que m'estava passant ho havia somiat aquella mateixa nit. Abans que jo diguera res, mon pare em preguntà:

–Què passa, Pau? No estàs content?

–És clar que està content –respongué ma mare–. El que passa és que no pot creure que a la fi li hàgem regalat un gosset, el pobre fa anys que el demana.

Mentre mon pare em feia preguntes i ma mare les responia per mi, jo no apartava la mirada d'aquell cadell que dormia en l'interior d'aquella gran caixa. Ma mare tenia raó. Em costava creure que a la fi poguera tindre un gos. Encara que el que em deixava realment fascinat era que el gosset del

meu somni i aquell que hi havia al meu davant foren exactament iguals.

—Bo, fill, digues. T'agrada el teu regal? —preguntà ma mare.

Ella sabia molt bé la meua resposta a aquella pregunta, però desitjava sentir-la dels meus llavis. Jo seguia mirant el gosset totalment bocabadat.

—Què li passa a aquest xiquet? —digué mon pare—. Jo diria que en compte d'alegrar-se'n s'ha emportat un disgust.

—Pau, Pau! Estàs bé? Vinga, reacciona! —exclamà ma mare, pegant-me palmadetes a l'esquena.

Vaig apartar la mirada del gosset i la vaig dirigir als meus pares. Semblaven un poc desconcertats. Es miraven l'un a l'altre i alçaven els muscles com si no entengueren la meua falta d'entusiasme davant d'un regal tan fantàstic. Segurament ells esperaven que m'haguera posat a fer bots en obrir aquell paquet i descobrir que allí estava el que tantes vegades els havia demanat. No vaig voler defraudar-los, i em vaig posar a botar sense parar.

—És magnífic! —vaig cridar—. El millor regal de tota la meua vida!

Ara sí que havia reaccionat segons les seues prediccions, encara que una mica tard. Mon pare i ma mare seguien mirant-se l'un a l'altre, fent cara de sorpresos.

–Gràcies als dos. És un regal fabulós –vaig dir, besant-los.

–Creus que podràs tindre cura d'ell? –preguntà ma mare.

–Això està fet!

–I si li poses un nom? –suggerí mon pare.

–Un nom, és clar... I quin nom li pose?

–Bé, tampoc no és necessari que ho faces de seguida, ja se te n'acudirà algun. Ara he d'anar-me'n al treball, fill. Per molts anys! –digué mon pare, fent-me un abraç–. M'alegre que el regal t'haja agradat. Ja ens veurem al migdia.

Mon pare se n'anà. Ma mare agafà el gosset, que encara dormia en els seus braços, mentre jo tractava de pensar quin nom li aniria bé. De sobte, em vingué a la memòria una vegada més el meu somni... Encara que semblava inexplicable, aquell gosset i el del meu somni eren el mateix...

–Ja està!, li diré Somni.

–Eixe nom li va que ni pintat, perquè des que el comprarem no ha fet altra cosa que dormir. Sí fill, és un nom bonic. Somni, Somni, desperta!

Somni obrí els seus grans ulls negres i redons. El vaig agafar i començà a llepar-me la mà.

–Crec que li agrada el seu nom –digué ma mare–. I ara, Pau, vaig a explicar-te algunes coses que no has d'oblidar mai.

–Quines coses?

–Somni no és un joguet, és un animal, i un animal té les seues necessitats: cal alimentar-lo, netejar-lo, cuidar-lo si es posa malalt, traure'l a passejar, ensenyar-lo, etc. I aquesta serà la teua responsabilitat a partir d'ara.

Responsabilitat? Uf!, mai no hauria pensat que una sola paraula obligara a fer tantes coses al mateix temps. La veritat és que es tractava d'una paraula molt llarga. Com no ens havia passat pel cap a ningú de la classe quan se'ns manava buscar paraules amb més de quatre síl·labes? Quantes síl·labes tenia aquesta paraula? Vaig començar a comptar: res-pon-sa-bi-li-tat. Tenia un total de sis síl·labes. Quantes tasques m'havia dit ma mare que havia de fer? Potser hi havia tantes tasques com síl·labes. Només podia eixir de dubtes comptant-les. De manera que no vaig esperar més i em vaig disposar a enumerar-les: donar-li menjar, netejar-lo, cuidar-lo si està malalt, traure'l a passejar i ensenyar-lo. Això feia un total de cinc tasques. Si no m'equivocava, faltava una tasca, perquè la paraula tenia sis síl·labes. Segurament ma mare me les havia dites tan de pressa que se li n'havia oblidat alguna. De sobte, em va envair el temor de no poder complir amb el significat d'aquella paraula de cap a peus.

—No sé si podré fer-ho, mai no he tingut un gos.

—No et preocupes, aniràs aprenent a poc a poc, jo t'hi ajudaré.

Bé, almenys no estaria sol. Compartir aquella paraula i el que suposava amb algú més m'alleujava un poc, encara que no del tot.

—I què passarà si no ho faig bé?... Tornaràs, Somni?

—Ho faràs molt bé, ja veuràs. Estic segura que sereu grans amics.

El fet que aquell dia el meu somni i la realitat hagueren coincidit em donà més d'un mal de cap. No entenia com havia sigut possible que allò passara. Feia més de tres anys que demanava als meus pares un gos. Ells sempre em deien que això només seria possible si ens mudàvem algun dia de casa, perquè aquesta era massa xicoteta per a tindre-hi un gos. De sobte, sense canviar-nos de casa, somie que em regalaven un gos i ho fan quan òbric els ulls. Això em semblava ja una gran casualitat. Però que el gos del meu somni i el que m'havien regalat foren totalment idèntics, em semblava una coincidència excessiva.

—Potser sóc un bruixot! —em vaig dir a mi mateix unes quantes vegades, però tot seguit ho vaig pensar millor—. Quina favada, els bruixots no van vestits com jo!

Els meus pensaments continuaren durant una bona estona, intentant trobar una explicació al que havia succeït.

—Potser açò és un avís que seré bruixot quan siga major.

Aleshores el nom de Harry Potter em va vindre a la ment. I si jo estava destinat a viure una vida com la d'ell? —em vaig preguntar totalment emocionat.

La idea d'aplegar a ser com Harry Potter m'entusiasmava. Però eixes coses només passaven en les pel·lícules. El millor era deixar de pensar en tot el que havia passat aquell dia, perquè si li donava més voltes acabaria tornant-me un poc boig.